

[Hanne Severinsen]

det er ikke 71 kr. alene. Der er tale om, at man stadig har dyrtidsregulering, og derfor er det 371 kr., vi i virkeligheden taler om.

Dertil kommer, hvad jeg synes er meget vigtigt, at pensionisterne i den forløbne periode har haft en reallønstigning, der er langt højere end andres. Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, er der tale om, at pensionerne er steget med 24,2 pct. For en LO-arbejder er der tale om, at den gennemsnitlige lønstigning ligger på 20,2 pct. og for en tjenestemand på 14,2 pct.

Dette løft, som pensionisterne herved har fået i forhold til øvrige grupper, synes jeg der kan være meget rimelighed i, men det løft bibeholdes, og det, der nu sker, er, at man derudover sikrer, at den forbedring, der er kommet på arbejdsmarkedet, også slår igennem på pensionerne. Derfor synes jeg, at det har været lidt trist at se, hvordan nogle blade har pustet til ilden ved at sige: hvad betyder dog sølle 71 kr.? Der er trods alt tale om, som netop den konservative ordfører så udmærket fik gjort rede for, at 6 mia. kr. i alt bliver brugt på dette område.

Man kan sige, at de penge, vi taler om i dag, absolut ikke er de fleste, men de er altså med til at understrege, at vi alvorligt mener, at selv om pensionisterne fik et løft i forhold til de øvrige grupper, skal de fortsat have det løft, selv om man har fået forbedringer på arbejdsmarkedet.

Birthe Hansen (SF):

Når socialministerens partifælle hr. Arne Melchior i en radioudsendelse lørdag den 21. marts 1987 med emnet: »Hvad har vi råd til?« kan sige, at udgifterne til en Storebæltsbro og et hybridnet kun er småkager fordelt over en årrække, kan vi vist godt være enige om, at udgifterne til forhøjelsen af folkepensionerne er mere end mikroskopiske set i denne sammenhæng: hvad har vi råd til.

Det er netop her, hele problemet ligger. Pensionisterne har i årevis ladet sig spise af med en folkepension, der simpelt hen er for ringe. Lad så være med at tro, at der blandt pensionister er forståelse for, at de 24,2 pct., som pensionerne i årene fra 1983 til 1987 er steget med, skulle udgøre en reel forbedring af pensionisternes økonomiske vilkår, samt at denne særlige regulering som forslaget indeholder, og som skal sikre, at pensionsud-

viklingen fra 1987 til 1989 kommer til at svare til arbejdsmarkedsforholdene, er en forbedring, der er værd at tale om, endsige råbe hurra for.

Selvfølger sig siger vi ikke nej til forslaget, men vi kan ikke være det bekendt. Det er de sidste af en generation, der hele livet har skullet spare, og for hvem en privat opsparring har været umulig. Det er de samme pensionister, der har måttet betale fuldt ud for deres børns uddannelse og betale for det vel-færdssamfund, vi andre profiterer af.

Hele 3.852 kr. kommer folkepensionen til at udgøre i resten af 1987. Knap 600.000 pensionister vil få dette formidable beløb til at leve, eller skal jeg hellere sige overleve for. Men hvad er også en folkepensionist værd set fra toppen af en Storebæltsbro?

Aase Olesen (RV):

Der kan i denne tid holdes mange indigerede taler om folkepension og andre pensioner. Jeg tror, det er vigtigt at gøre sig klart, at ikke noget samfund kan bære at udbetale mere i pension, end hvad der svarer til en disponibel indtægt blandt de mennesker, der arbejder.

Det er flere år siden, at Budgetdepartementet gjorde opmærksom på, at en familie med et par børn havde en mindre disponibel indtægt end et folkepensionistægtepar. Derfor kan det ikke hjælpe, at vi stiller os op her og er meget forargede over, at den forhøjelse, der kommer nu, er utilstrækkelig. Lige gyldigt hvordan vi vender og drejer det, skal penge komme et sted fra.

Da vi i 1982 blev præsenteret for regeringens forslag om at fjerne dyrtidsreguleringen og gå ind i en lovfæstet regulering af de sociale pensioner, protesterede vi. Vi fik flertal for i Folketinget, at man skulle fastholde dyrtidsreguleringen sammen med i øvrigt Statens Uddannelsesstøtte, mens man på alle andre områder, løn, dagpenge osv., gik ind for en ved lov fastsat regulering.

Selv om denne regulering ikke har været overholdt til punkt og prikke, har det dog stadig været sådan fra 1983 og til i dag, at reguleringen af folkepensionerne og Statens Uddannelsesstøtte har været bedre, alt andet lige, end den udvikling, der er sket for lønningerne.